

Tijana Trailović je vizuelni umetnik iz Zemuna. Fascinirana pričama i bajkama čitavog života, načinima na koje se povezuju sa zvukom i slikom i na koje nas prenose u druga vremena i svetove, bila je dete sa nosem u knjigama i olovkom uvek spremnom za žvrljanje.

Diplomirala je scenografiju na Fakultetu primenjenih umetnosti 2011. godine. Scenografski crteži i maketa njenog diplomskog rada iz filmske i televizijske scenografije izlagani su na brojnim izložbama od tada, uključujući i izložbu najboljih radova studenata scenografije ostvarenih u poslednjih deset godina koja je priređena u UK "Vuk Stefanović Karadžić" 2015. godine. Ova fasciniranost sinestetskim kvalitetima umetnosti jedan je od razloga zbog kojih se prijavila za doktorske studije iz Višemedijskih umetnosti.

Do sada je učestvovala u stvaranju brojnih scenografija - od studentskih filmova, preko muzičkih spotova i modnih revija, izložbenih prostora i video instalacija do pozorišta, kostima, lutaka, ilustracija, itd...

Kao stalni saradnik NBO, bila je deo autorskih timova koji su realizovali premijerno izvedene barokne opere: "Incoronazione di Poppea", "Orlando", "L' Orfeo", "Acis and Galatea"... Kada nije obuzeta kreativnim ludilom, možete je naći kako pomaže uličnim kucama i macama i maštajući se sudara sa zalutalim banderama.

Saradnici:

Dušan Veljković i Aleksandar Hadžić
(kompozicija "Pejzaži Trajanja")

Anika Lomić (podrška u realizaciji skulptura)
Sanja Abazović, Anja Jelić i Jelena Nikolić
(podrška u organizaciji izložbe)

Zahvaljujemo se galeriji ArtLab Kolarac na poverenju i realizaciji projekta.

TIJANA TRAILOVIĆ

(RE)SEARCHING WASTED TIMES

VIŠEMEDIJSKA PROSTORNA INSTALACIJA

Galerija ArtLab 17.Jun – 24. jun 2019.
Otvaranje izložbe: 17. Juna u 19 časova

(Re)searching wasted times je višemedijska prostorna instalacija koja je deo istoimene doktorske disertacije koja istražuje percepcije unutrašnjih vremenskih tokova vezanih za fazu inkubacije pojedinačnih ideja i njihove među-povezanosti sa sobstvom, odnosno realnim vremenom i prostorom.

„Vreme koje smo sa uživanjem potrošili, nikada nije izgubljeno“.

Često možemo čuti ovu izjavu koja se pripisuje Džonu Lenonu. Ali šta je sa onim, neuporedivo dužim i češćim minutima koje tako rado zaboravljamo, u kojima najčešće ne uživamo: čekanjima, površnim razgovorima, izbegavanjima istih, čutanjima i strahovima, beskrajnim unutrašnjim analizama, auto – kritikama, manipulacijama, kontemplacijama, destrukcijama...?

Šta se dešava sa izgubljenim časovima? Da li se vreme dokolice, tako bitno za kreativno razmišljanje, uopšte može smatrati beskorisnim?

Dok čekamo u redu, sekunde postanu desetostruko, ili stostruko duže nego što su bile pre nego što smo stali u taj red, a sa druge strane, ako nam je nešto strano i zanimljivo, ili interaktivno, ono „leti“.

Čekaonički, granični prostori, birokratija, administrativni procesi su mesta koja povezujemo sa sporim, zaludnim, neizbežnim protokom vremena. Poput nekog čistilišta, u čekaonici pojedinac ostaje prepušten nekoj višoj sili koja će mu pomoći ili ga sprečiti da savlada protokole i procedure iznova ga vraćajući na početak (reda). U trenucima čekanja, mi postajemo svesni vlastitog „roka trajanja“.

A koga zapravo čekamo dok čekamo da ta neka nesaglediva ideja razjasni i osvetli samu sebe? Ko je osoba koja nas sprečava, odnosno koja odobrava završetak tog procesa? Kuda odlaze zaboravljene ideje i ko smo kada ih zarobimo u arhivima podsvesti?

